

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593292976/facsimile.pdf> (tilgået 15. oktober 2021)

Anvendt udgave: Arvingen

glemt det?» – Jeg svarede: »Tal ikke derom, Sophie, det glemmer jeg aldrig.» – »Naa, sagde hun, saa er der jo Ingenting i Veien; gaa da til Høiskolen; bliv Officier; hun finder sig saamæn nok i at blive Lieutenantensfrue, indtil Du bliver Capitain.»

Min Søster var nu en voksen Pige og kom i denne Periode, tilhjemmed vor Cousine Julie, et Par Gange til Byen i Besøg. Endskjøndt jeg ikke længer boede hos Dr. Hilders, stod jeg dog paa en saa venlig Fod med dem og kom der saa ofte, at jeg førte min Søster til dem næsten som til fjært Beslægtede, hun skulde gjøre Bekjendskab med. Det gik ogsaa fortræffelig med Doctoren; han sagde strax, at hvis han havde kjendt min Søster, havde han aldrig ladet sig nøie med mig, jeg var ligefrem bleven paalstet ham som Original, endskjøndt jeg dog kun var en daarlig Copi. Deri havde han mere Ret, end han selv vidste; thi det Gode af vor Slægt og det Skjønne i vore Barndomsforhold, der hos mig var blandet med urolige og forstyrrende Bestanddele, var levendegjort i hende, og hvad hun havde prøvet af Sorg, havde givet hende et særegt klogt og bestemt og dog blidt Udtryk. Jeg forstod det ved at see det; men paa Andre, der ikke havde Kundskab om Fortiden som Nøgle, virkede Udtrykket i hendes Ansigt maaskee ligesaa hemmelighedsfuldt og trylleagtig som *Astrids* paa mig. Enten det nu var den stærkt og jovialt udtalte Beundring eller Doctorens hele sunde, livlige Natur og det sande Venskab, han havde vist mig, saa behagede han min Søster; men til Sophie kom ingen Tilnærmelse, endskjøndt hun fra Først til Sidst var Venligheden selv og ikke paa nogen Maade syntes at ville mærke, at hun var og blev Fremmed. Mig gjorde det lidt ondt for Sophie, eller jeg anerkjendte med nogen Sympathi, at hun godt holdt Contenancen; men da jeg talte til min Søster derom, fik jeg selvfølgelig Uret; thi jeg kunde ikke gennemføre et eneste Bevis for, at Sophie ikke var bleven behandlet med al mulig Høflighed. Det blev endogsaa indrømmet, at hun var en net, en meger net og huslig Pige. »Hvoraf kommer det,« spurgte Marie sluttelig, »at Du og hun ere Dus?« – Det havde jeg knap lagt Mærke til, og det var da let at forklare.

Anden Gang, min Søster kom ind, var i Mai, og en Dag da vi gik oppe i Kunststillingen paa Charlottenborg, mødte vi *Astrid*. Jeg hilste, naturligvis. Havde jeg været ene, havde jeg talt til hende. Jeg kunde, hvis jeg havde været ældre, mindre greben, have gjort det ogsaa nu og forestillet min Søster. Men Øieblikket gik tabt, og et andet

kom ikke. Alle Billederne dandsede for mine Øine. Min Søster spurgte, idet vi gik videre: »Hvem var den Dame?» og tilføiede, da jeg havde sagt hende det: »Det Ansigt kunde jeg godt lide!»

»Det troer jeg nok!» tænkte jeg og søgte i mit Hjerte at tilgive hende, at jeg ikke havde været ene.

En smuk Septemberdag blev der gjort en Skovtour. Vi vare ti unge Mennesker, alle tilhest, og den livlige, kraftige Cavalcade satte mig undertiden helt tilbage i de lykkelige Tider, da Ritmesteren førte an. Hvergang min Barndomstid saaledes ved udvortes Omstændigheder blev ført stærkt og levende frem for min Erindring, havde jeg en Fornemmelse, som om Noget skulde hændes mig, som om man andensteds var beskæftiget med mig, og vort Ridt igjennem den dybtgrønne Skov, ofte udenfor alfar Vei, blev ved denne Følelse særegent poetisk for mig: overalt speidede jeg efter det Ubekjendte. Men de nysgjerrig-frygtsomme, mørkøiede Dyr, der undertiden pludselig kom tilsyne og i første Øieblik syntes Andet, end de vare, udgjorde omtrent det Eneste, der mødte os i Skoven.

Da vi henad Middagstid vare ved Fursøen, besluttede vi at ride over til en Kro ved Frederiksborgveien, der var bekjendt for sit gode Kjøkken, og Huset viste sig ogsaa beredvilligt til at beværte os paa det Bedste; men, da der allerede var et Par Selskaber, kunde man ikke give os andet Værelse end den ene Gæstestue, hvor vi dog, tilføiede man, vilde være ganske ugenerte; thi henad Aften kom der sjelden Nogen. Vi fandt ogsaa, at vi vare meget uforstyrrede, og da efter Kaffen en god Bolle Punsch kom paa Bordet, blev der foreslaaet en Bassette. Man vidste, at jeg ikke spillede, og indbød mig med skjæmtende Undskyldning til den Morskab at see til.

Medens man var fordybet i Spillet, kom der en Reisende, hvem Ingen gav videre Agt paa, da han beskedent og stille tog Plads i en Krog og lod sig bringe en Kop The. Snart syntes dog Spillet, Udraabene »Paroli!» »Attention!» »Jeg gjør en Sept leva!» og desl. at tildrage sig hans Opmærksomhed, eller rettere: han blev dragen, først med Hovedet, saa med hele Legemet, og nærmede sig, men paa en Maade, der ikke generede. Det var en kraftig bygget Mand, paa omtrent halvhundredte Aar, med kroget Næse og et klogt Ansigt og med et